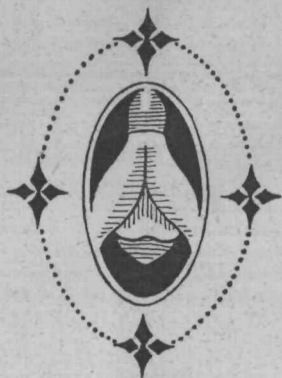

• POŠTNINA • PLAČANA • V • GOTOVINI •

Záhřeb

1934-1935

* I * X * X * V * I *

• 7f. 4 •

Vsebina četrtega zvezka

	Stran
1. Ljuba Prenner: Božična zvezdica	81
2. Uspela božična šala	84
3. Senčne slike	84
4. Vinko Bitenc: Bolni Ježušček. Božična legenda	85
5. B. V. Radoš: Sveta noč 1934. Pesem	86
6. Ferdo Juvánec ml.: Svetonočna uspavanka. Skladbica za gosli in klavir	87
7. Danilo Gorinšek: December. Pesem	87
8. Arnošt Adamič: Koruzni frontnik Sandi. Roman za deco. Ilustr. prof. Mirko Šubic	88
9. Danilo Gorinšek: Sveti večer. Pesemca	92
10. Zvončkarji se uče stenografije	93
11. N. K.: Šaljiva vprašanja — resni odgovori	93
12. Pavle Flerè: Pavliha. Ilustrira prof. Francè Podrekar	95
13. Doma izgotovljene igrčke, 2. Pohištvo iz lepenke za punčke	96
14. Miha Razpotnik: Miranove smuči	100
15. A. D.: Skrivnostna številka 7	101
16. Vik Plevelj: Zgodba o kovaču, ki je zobe pulil	102
17. Iz mladih peres. Prispevki »Zvončkarjev«	104
18. Zastavice za brihtne glavice, Nagrade	Tretja stran ovitka
19. Stric Matic s košem novic	Četrta stran ovitka

POKAZITE IN PRIPOROČAJTE »ZVONČEK« SVOJIM ZNANCI!
NABIRAJTE PRIDNO LISTU NOVIH NAROČNIKOV! ČIM VEČJI BO
KROG »ZVONČARJEV«, TEM LEPSA IN OBSEŽNEJŠA BO VSEBINA
NAŠEGA LISTA!

»Zvonček« izhaja med šolskim letom v zvezkih vsak mesec in stane v naprejšnjem plačilu za vse leto 30 Din, za pol leta 15 Din, za četrť leta 750 Din. Posamezni zvezki so po 3 Din.

Uprava »Zvončka« je v Ljubljani, Frančiškanska ulica št. 6, Učiteljska tiskarna. — Na ta naslov pošiljajte naročnino in reklamacije!

Na naročila brez istodobno vpsolane naročnine se ne oziramo.

Rokopise pošiljajte na naslov: Uredništvo »Zvončka« v Ljubljani, Krakovski nasip 22.

Rešitev ugank, nalog itd. sprejemamo le prvih 14 dni po odpravi vsakega zvezka.

Glavni in odgovorni urednik: Dr. Pavel Karlin. — Izdaja, zalaga in tiska Učiteljska tiskarna v Ljubljani (predstavnik Francè Strukelj).

ZVONČEK

LIST S PODOBAMI ZA MLADINO

LETO 36 • ŠTEV. 4
DECEMBER 1934

Ljuba Prenner

Božična zvezdica

Tudi za nebeščane je pokorščina ena glavnih zapovedi, zlasti oni drobni angelčki, ki znajo komaj eno molitvico in le nekaj pesmic in ki so sicer le radi ljubega veselja v nebeškem rajju, morajo ubogati nadrejene angele in svetnike, zlasti pa svetega Petra, vrhovnega upravitelja raja. Sveti Peter pa, ki ima ključje in oblast, je strogo prepovedal, da bi vsi ti mali angelčki po ves dan čepeli na visoki nebesni pregraji vrh oblakov in pasli radovednost pri opazovanju naše zemlje, ki leži globoko, globoko pod njimi.

Nekega zornega spomladanskega jutra so se izprehajali baš ti najmanjši izmed angelčkov ob nebeški pregraji in med njimi Smehec, drobna, razborita dušica, ki ga je že ves čas srbelo v perofničicah, da bi le za hip sfrfotal na visoki ograjni zid in malo pokukal na zemljo. In ko so drugi ubrali svojo pot od zida proč, je Smehec naglo vzletel in že je bil na skrajnem robu pregraje — jej, kako se je svetila zemlja pod njim! In ko se je sklonil še nižje, se mu je zvrftelo v drobni glavici in strmoglavil je v neizmerne globine — vedno nižje, vedno bliže naši zemlji.

V neki slovenski vasi je bil baš kramarski sejem, kakor vsako leto

na Jurijevo. Okrog kramarskih stojnic, kjer so prodajalci glasno hvalili svoje blago, so se gnetli kupci, drugi so si ogledovali živino, ki je mukala, ob žvenketajoče verige pripeta, mešetarji so kričali, kričala je tudi klobasarica, otroci so piskali in trobili ter poskušali glasove svojih igrač. Nad vsem ropotom in kričanjem pa se je razlegalo vpitje cigana, ki je vabil stare in mlade na svoj vrtiljak, ob katerem je stara, hreščeča lajna venomer ponavljala svojo oddrdrano pesem.

Kakšen vik, kakšno vpitje, kričanje in prerivanje je nastalo, ko je Smehec prav z neba priletel med nje in se tik pred vrtiljakom sesedel na tla.

Ljudje so kar noreli začudenja. Vsak je rinil bliže, kramarji so pustili v nemar svoje stojnice, mešetarji in drugi so pozabili na svoja živinčeta, klobasarica je nehala kričati, otroci pa so kar prevračali kozelce, plezali tujim ljudem preko ramen in med noge, se gnetli in potiskali drug mimo in preko drugega in vsi skupaj so imeli le en cilj — da bi od blizu videli čudežno dehte, ki je kakor mrtvo obležalo poleg ciganove lajne. Jej, ali ni ta prozorna tančica ob ramenih videti kakor angelska krila? Kako čudo-

vito nežna glavica, z zlatimi kodri obdana? In trupelce, oblečeno iv tako lepo in fino tkanino, kakor je menda nima noben zemeljski otrok? Ali je mrtvo, da se ne zga-
ne?

Zijanja in občudovanja ni hotelo biti konca.

Kaj še le, ko je Smehec odprl oči in debelo pogledal okrog sebe. Seveda ni razumel, kaj hočejo ti ljudje od njega, razumel ni njih jezika, v katerem so ga neprenehoma in od vseh strani ogovarjali in vpraševali, niti ni mogel doumeti, kako in kaj se je z njim zgodilo in kje da je. Le to je videl in spoznal, da ni več v rajju. In je pričel milo jokati.

Gospe županji, ki ni imela svojih otrok, se je lepo, jokajoče dete v dno srca zasmililo. Dvignila je Smehca s trdih tal, ga pobožala in vzela v svoje naročje ter ga kratkoma odnesla domov. Ljudje so sicer godrnjali, ker njih radovednost še zdaleka ni bila utešena, a glasno zabavljati si ni drznil nihče; kajti za nikogar ni dobro, imeti županove za sovražnike.

A lokavi cigan jih je prevaril vse skupaj. Po noči, ko je vse mirno spalo, je vkradel Smehca iz županove spalnice in ga v svojem ciganskem vozu odpeljal s seboj v daljne kraje. Tam ga je razkazoval na sejmi in ljudje so ubogega Smehca nadlegovali s svojimi vprašanji, ki jih ni razumel. Cigan pa je sprejemal denar; kajti vsak, ki je hotel videti čudežnega otroka, o katerem je trdil cigan, da je padel naravnost z neba njemu v naročje, je moral

odrajtati nekaj novcev. Smehcu pa se je slabo godilo. On, ki je bil vajen nebeške hrane, sladkega nektarja in rajske ambrozije, je moral sedaj goltati nezabeljen krompir v režljah in posneto mleko, z vodo pomešano. Tožilo se mu je po rajju in njega veseli družbi, pa tudi po materi županji, ki ga je imela vse drugače rada kakor grdi cigan.

Neke noči pa se je Smehec opogumil, pobegnil iz ciganskega voza in stekel v bližnji gozd. Po zraku namreč ni znal letati, ker so mu med bivanjem na zemlji ohromele perotnice. Živel je v gozdu med ptički in živalmi, čijih govorico je dobro razumel in ki mu niso storile ničesar žalega. Hranil se je od sladkih jagod, borovnic in robidnic, se okopal v svežem potočku, in vsako jutro ga je našlo spečega na mehkem mahu. Poleg njega pa sta počivala mlad lisjaček in dobra veve-rica, ki sta ga čuvala in si zaradi njega nista bila sovražna.

Tako je Smehcu potekla spoz-mlad. Minula sta tudi poletje in jesen. Noči so postajale vedno daljše in hladnejše. Smehec je vsak dan komaj čakal na jutrnje sonce, da bi mu spet zagrelo premrle ude. Hrane mu je primanjkovalo vedno bolj, čeravno mu je veve-rica prinesla debel lešnik, ga pregrizla in mu ga položila med ročice. Lisjaček pa je zanj nanosil v volfino starega drevesa mahu in suhega, mehkega listja, da bi imel Smehec preko zime toplo gnezdece.

A bilo mu je kljub skrbni negi prijateljčkov vedno tesneje pri srčku. Zeblo ga je; ne le ponoči, tudi

čez dan se ni mogel ogreti. In ko je nekega jutra hotel pokukati za sončkom izza svoje votline, je bil ves gozd že bel. Sneg! Sneg!

Spočetka ga je bil sila vesel, poskočil je iz svoje ječe, igral bi se rad na tej lepi beli odeji. A — joj — saj je bila ta lepa odeja tako mrzla, da ga je kar žgalo v drobne nožice. Zajokal je in se spet skril v svoj brlog in ko sta ga prišla pozdravit prijateljčka, ju je milo pro-

Smehec pa je jokal in jokal in ker se ni mogel potolažiti, je zlezel iz votline in taval po gozdu za njima proti Visokemu vrhu, da ne bi bil tako sam na božični večer.

Mračilo se je že. Smehca je zeblo, klical je svoja prijateljčka, a nihče se mu ni odzval. Vse tiho — vse belo — polagoma je naletaval sneg. Tudi poti ni bilo nobene, da bi spet prišel nazaj do drevesa, kjer je imel svoj brlog. Oh — tako za-

sil, naj ga ne pustita več samega. A lisjaček in veverica sta se spogledala in lisjaček je dejal: »Veš, Smehec, nocoj boš moral ostati pač sam! Midva morava na dolgo pot.«

»Na pot?« je zastokal Smehec, »prosim, prosim, vzemita me seboj!«

Veverička in lisjaček sta žalostno odkimala. Predaleč je do Visokega vrha, kjer se bodo zbirale nocoj vse živali, da praznujejo skupaj svoj Veliki Praznik. Obljubila pa sta Smehcu, da se vrneta do drugega jutra in da mu prineseta mnogo dobrih in lepih stvari; kajti nocoj dobi vsak izmed njih obilo daril tam daleč na Visokem vrhu, kjer praznujejo živali Gospodovo rojstvo. Mudilo se jima je in odbrzela sta.

puščen, tako beden, premražen in sam je jokal sredi gozda...

A kaj je to? Visoko nad vrhovi vitkih jelk se je nekaj svetlikalo, vedno jasneje, vedno lepše.

Smehec se je zagledal v nebo, od tam je prihajala blagovest božiča — božična zvezda, ki vodi vsa srca do revnega betlehemskega hleva.

»Slava Bogu na višavah...« se mu je izvilo iz prsi, edina molitvica, ki jo je znal, in glej, ohromele peroti so se spet zganile, lahke in prožne, in ga zanesle vedno više do nebesškega doma, nad katerim se je zlatila zvezda vodnica, ki naj vodi tudi Vas, dragi otroci, in nas vse, da nam bo srečen sveti božič v dragi domovini!

Uspela božična šala

Med romanskimi narodi je navada, da prirejajo teden pred božičnimi prazniki bogate večerje v dobrodelne namene, izkupičke teh večerij pa namenijo lačnim in revnim otrokom za božično pogostitev in obdaritev.

Zelo odlična in bogata gospoda prihaja na te večerje. Zgodilo pa se je nekje pred neko tako večerjo, da je stopil, ko je bilo že vse lepo in bogato pripravljeno in so gostje že sedeli za veliko, razkošno pogrnjeno slavnostno mizo, neki lepo oblečeni gospod med zbrano gospodo in jo naprosil, naj se potruži v sosednjo sobo. Tamkaj jim je s preprostimi besedami raztolmačil, da se je stvar z večerjo nekam usodno spremenila. Med njegovim govorom so *postavali obrazi gospodov in dam bolj in bolj nemirni in plahi*; toda nihče se mu ni upal ugovarjati.

Ko je bil končal svoj govor, je gospod odvedel visoke goste v majhno, skromno opremljeno sobico in jih povabil, naj sedejo za nepogrnjene javorjove mize. Vsi so hočeš nočeš morali slediti njegovemu zgledu. Nato so jim prinesli priprosto večerjo, kakor jo je

do siromašni ribiški otroci ob nedeljah in praznikih: kislo juho z rezanci, nekoliko posušene ribe in dvoje pečenih sliv za osebo. To je bilo vse! Kakšni so bili obrazi teh odličnih in bogatih gospodov in dam pri tej skromni večerji, si lahko predstavljate sami!

Ko so vsi zaužili to priprosto večerjo, je lepo oblečeni gospod dostojanstveno vstal, prezrl vse sovražne poglede in dejal: »Visokospoštovani gospodje in dame! V veliko zadovoljstvo Vam bo vsem, če si zdaj še ogledate pojedino siromašne lačne dece, ki večerja nocoj izjemoma pri bogati mizi v sijajno razsvetljeni dvorani!«

Dva služabnika sta vljudno odprla velika vrata in marsikomu se je milo storilo ob pogledu na ubožno oblečene otroke, ki so jim izsušena ličeca neizmerno srečno sijala in oči začudeno gledale bogate in lepo oblečene gospe in dame, ki so jim bili tisti večer odstopili svojo razkošno večerjo.

Najbrže ni bilo med njimi nikogar, ki bi bil neznanemu gospodu zameril to uspelo šalo.

SENČNE SLIKE

Kar brž in korajžno na delo! Kdo jih bo najbolje izrezal? Prerišite jih na papir (najboljši je črne barve) in izrežite iz njih vse tiste dele, ki so na naših sličicah beli. — Toda delajte natančno in pazljivo! Držite jih ob steni, na katero sije sonce ali pada luč svetilke, pa boste videli sličico ravno narobe, tako, kakor mora biti v resnici!

No, ali ste že poizkusili coprnijo?

Bolni Jezušček

Tista noč, v kateri se je rodil Odrešenik, je bila jasna in mrzla. Tudi naslednje dni mraz ni popustil, zato je Jožefa in Marijo pričelo skrbeti, da bi se dete, mali Jezušček, ne prehladilo. Hlev na pašniku za Betlehemom, kjer je Jezušček zagledal luč sveta, je bil le revna pastirska staja, kamor so pastirji ob slabem vremenu zvrčali živino. Skozi slamnato streho je silil mraz, skozi špranje na stenah je pihal veter; v jasliah, kjer je ležalo dete, je primanjkovalo slame in mati Marija ni mogla dovolj zaviti svojega miljenčka.

Celo voliček in osliček, ki sta stala ob jasliah in dihala v Jezuščka, nista mogla kaj prida ogreti božjega deteta.

Česar se je mati Marija najbolj bala, se je zgodilo: nežno dete je zbolelo.

Pastirji, ki so prihajali pozdravljat novorojenca, bi mu bili radi pomagali, pa niso vedeli s čim in kako.

Marija je vsa v skrbeh dejala Jožefu: »Kje naj dobiva zdravil za bolno dete?«

Jožef pa je odgovoril:

»V mesto moram. Poprosil bom pri usmiljenih ljudeh, gotovo bodo pomagali.«

In se je odpravil.

Marija pa je medtem zavila Jezuščka v plašč, ki ga je bil podaril revni pastir, vzela dete v naročje in ga ogrevala s toploto svojega telesa.

Jožef je hodil po ulicah Betlehema. Kamorkoli je stopil, kjerkoli je poprosil, je naletel na gluha ušesa, na ledena srca.

»Za druge otroke nimamo zdravil,« so govorili nekateri; »nimamo svojih otrok dovolj, še njim nimamo kaj dati.«

Drugi spet so se norčevali iz Jožefa.

»Ali se ti blede, stavec? Ves siv, pa tako neumen! Kdo ti bo pa verjel! Vemo, kakšna zdravila bi si rad kupil za naš denar, pijanec, hahaha!«

Zalosten in potrten se je Jožef vračal proti betlehemskim poljanam.

»Ni ljubezni na svetu, ni usmiljenja,« je vzdihoval sam pri sebi. »O Bog, razsvetli srca ljudi!

Nastal je bil tih, svetel večer. Neskončno število zvezd je gorelo na nebu kakor trepetajoči plamenčki.

Ob poti, ki je vodila iz mesta, je zagledal Jožef samotno kočo. Skozi majhno okno je dremotno svetila luč.

Jožef se je približal koči in potrkal. Priletna ženica je prišla odpirat.

»Kaj želite, mož?«

»Usmiljenja iščem in ljubezni,« je odgovoril Jožef. »Bil sem v mestu, da bi dobil zdravil za bolno dete. Toda povsod so me odgnali. Sam nimam denarja, pa sem poprosil vbogajme. Pri vas pa, kakor vidim, ste sami revni...

»O, revni smo, revni,« je vzdihnila ženica, »toda kar je v moji moči, vam rada pomagam. Stopite noter.«

Peljala ga je v nizko sobo. V skromni postelji je ležal droben deček. Svetle oči so se mu vročično svetile izpod obokanega čela.

»Tudi pri nas imamo bolnika«, je tarnala ženica. »Sin edinec mi je bolan. Pravkar sem mu bila skuhala čaja iz zdravilnih zelišč. Daj Bog, da bi mu pomagalo.«

Vzela je lonček s čajem in ga ponudila sinčku.

Potem je pristavila:

»Nekaj teh zdravilnih zelišč vam lahko odstopim za vaše dete. Kje pa stanujete, mož?«

»Za mestom, v pastirskem hlevu.« je odvrnil Jožef. »Dete, ki se je rodilo tam, je — božji sin.«

Ženici so zatrepetale roke. Ravno je podala sinčku zadnji požirek čaja in bi ji bil pri tem lonček kmalu zdrknil iz rok.

»Božji sin?« je zašepetala in se s tiho spoštljivostjo ozrla v tujca.

»Da,« je prihrdil Jožef. »Toda rodil se je kot človek in mora kot človek tudi trpeti.«

Tedajci se je zasvetila koča v prečudni svetlobi. Odnekod iz daljave so se začuli mili glasovi, angelska pesem je priplavala v sobo.

*Slava Bogu na višavah,
ljubezen in mir na zemlji ljudem...*

Bolnemu dečku se je pričel jasiti obraz, smehljal mu je zaigral krog ust,

počasi se je dvignil, planil iz postelje in zakljical:

»Mamica, zdrav sem!

Vdova je objela sinčka in se v neizmernem veselju zgrudila pred Jožefom na kolena.

»Zahvaljen...«

»Ne jaz,« se je branil Jožef, »tvoja vera in ljubezen sta ti ozdravila sinčka.«

Nato se je Jožef poslovil. Z njim sta se odpravila tudi vdova in njen sinček.

»Sama poneseva zdravilnih zelišč božjemu detetu,« je hitela praviti hvalna žena.

A Jezuščku ni bilo treba teh zdravil.

Ko so Jožef, ženica in njen sinček prispeli do hleva, so našli tam zbrane pastirje s svojimi družinami. Klečali so okrog jasli in prepevali.

V jaslih je ležal Jezušček in sladko spal. Nad njim se je vsa srečna sklanjala Marija.

Topla ljubezen revnih pastirjev je ogrela dete, sočutje usmiljenih src je bilo za Jezuščka najboljšo zdravilo.

Božič je postal praznik miru, ljubezni in odpuščenja.

Za vas, otroci, za vse blage ljudi in za vesoljni svet!

Sвета noč 1934

Zvezde srebrne,
mesec blesteči:
Kaj nam oznanjate
v noči božični
letos o sreči?

Ni še zaceljena
v dušah nam rana,
narodu našemu
v dnevih bolesti,
tuge zadana...

Vendar, o zvezde,
če nam poveste,
da se spet v sončnih
žarkih okopljejo
mračne nam ceste,

bomo vsi srečni,
vedri in močni,
z radostjo v srcih
glasno zapeli
spev svetonočni!

B. V. Radoš

Svetonočna uspavanka

Ferdo Juvanec ml.

Andantino
con sordino

Gosli

Klavir

sempre p
una corda

Denilo Gorinšek

DECEMBER

Zdaj drevje golo v zrak štrli,
je moča, burja, zima
in Bog se usmili reveža,
ki tople suknje nima.

Neplodna zemlja zdaj leži,
sneg krije jo ko rjuha
in Bog naj čuva bedneža,
ki tava zdaj brez kruha.

Zdaj skoro Dete se rodi,
obilne kupiš dare
in dvakrat revežem gorje,
če zanje nimaš pare!

KORUZNI FRONTNIK SANDI ARNOŠT ADAMIČ

3.

Najtežje ure tistega leta so za nekatere srečno minile. Poleti namreč se premog slabo proda, delo v rudniku je močno skrajšano, radi tega je tudi zaslužek prav majhen. Zgodilo se je pa tudi, in to je bilo najhujše, da je ravnateljstvo odpuščilo precejšnje število mlajših rudarjev, mnogo starejših, ki so bili pustili vse svoje mlade moči v črnem podzemlju, pa je bilo upokojenih. Pokojnina pa tako majhna, da se ni dalo niti živeti niti umreti. Imeli so velike družine — kam zdaj z njimi. Oni mlajši so nekaj časa hodili po črnih cestah, povpraševali za delom in ko ga niso našli nikjer, so šli nekega dne po cesti dalje, v tuje kraje po kruh.

Najtežje ure strahu, kdo bo ob kruh, so torej za nekatere srečno minile. Ostal pa je strah pred bodočnostjo. In ta strah je ljudi močno spremenil. Nikjer ni bilo brezskrbnega nasmeha, povsod so se rezale skrbi v čelo. Iz src je izginilo veselje, izginila je tudi dobrota. Sonce je zatemnelo.

Zato se je tudi pri Kržišnikovih marsikaj predrugačilo. Oče je sicer ostal v službi, a postrani je bil izvedel, da pride prihodnjič on na vrsto. Včasi so se še kaj veselega

pomenili, to je zdaj minilo. Skrb jih je zbudila iz težkega spanja.

Skozi dolino pa so romale vedno večje skupine brezposelnih, bosopeti dečki v družbi starih, neobritih mož v pošvedranih čevljih in z vrečami na hrbtu.

Pred občinsko desko so se dregnali rudarji, žene in otroci. Razglašeno je, da bo prehranjevalni odbor delil koruzno moko in nekaj belega zdroba. Vsak se hoče prepričati, če je napisan v seznamu. Vsi seveda to pot niso prišli na vrsto in zdaj se med seboj že kregajo, kdo je bolj potreben kruha. V marsikaterem pogledu je zavist, sosede se zaradi tega še ne pogledajo več. Revščina je bila izpodjedla prelepo cvetje ljubezni, uničila dobroto.

Od reke sem se je pripodil jesenski veter in vrgel kupe orumenelega listja med ljudi. Pihal je že mrzlo, da so se ženske zavijale v tenke ogrtače, možje privihali krajce suk-njičev in tlačili roke v hlačne žepe. Tako so vztrajali pred občinsko hišo, trdovratno čakaje, da bo občinski tajnik morda le prinesel nov list, kjer bodo zapisani tudi oni med srečneže, ki bodo prejeli miloščino.

Sandi pa je medtem tekkel s Hanjkom domov z veselo novico, da jih niso prezrli. Postala sta trdna pri-

jateljja. Letos sedita v isti klopi, en razred više. V sedmem sta. Korota ni več na šoli, ker je že zadosti star. Potika se po cestah in jima nagaja. Obeh se pa ne upa lotiti.

Hajnko je žalosten. Na razglasu ni bilo njihovega imena.

»Kar pridi popoldne pred mlin z vrečico. Morda bo pa le kaj ostalo.«

Hajnko teče vštric in ne odvrne besedice. Vrat ima gol, dolg in tenak. Menda je celo umazan, ali se pa vidijo žile skozi kožo. Lasje so svetli in od vetra skuštrani. Hlačice segajo komaj do kolen, noge so umazane od blata. Ves je bled in suh, naprej nagnjen.

Sandi teče in ga gleda.

»Kar pridi. Malo ti bom že odstopil.«

»Tepen boš.«

»Čeprav.«

»Nečem.«

»Moraš — —.«

Pred hišo se je Sandi ustavil, da bi prijatelja le pregovoril, a Hanjko je tekel kar naprej in izginil za ovinkom pod visoko skalo.

Popoldne je Sandi dobil dve vrečici iz blaga in šel »fasat«, kakor so temu rekli dolinci. Mlin je stal koncem vasi ob Črnici in tam se je bila že zbrala polovica vasi z vrečicami. Močnejše ženske so prišle že uro prej ali so si pa s trdimi kolmolci napravile skozi ljudi pot do vrat. Tam so zdaj stale visoke, z rutami okrog glave, mrke in pripravljene braniti svoje priborjeno mesto tudi s silo. Vrščalo je kakor v panju in Sandi je moral ostati za enkrat čisto zadaj med otroki. Počasi se je pa začel riniti naprej med starejše. Na Hanjka ni utegnil mi-

sliti, ves je stremel edino za tem, da pride čim bliže vrat. Pretegoval se je med toplimi telesi, pohlevno prenašal sunke in udarce ter spretno lezel bliže in bliže.

Nenadoma pa se je spredaj dvignil krik. Množica se je zamajala in ga skoro potegnila podse. Sandi je vedel, da so se zdaj odprla vrata v mlin in da vse dere vanj kakor voda. Ženske so kričale, se lomile druga mimo druge, obsipale s psovkami in vlekle za lase. Moški so preklinjali in se glasno zgražali, pri tem pa krepko rinili naprej. Tajnik in dva orožnika sta bila brez moči pred množico. Hoteli so vrata spet zapahnuti, a desetorica žensk, med njimi bosopeti Sandi, so že bili v mlinu. Zašel je bil v vrtinec, ki ga je vlekel s seboj, pri tem so mu pa pohodili noge in mu skoro izpulili roke ter ga dušili. A svoje je le dosegel. Tajniku pa končno ni preostalo drugega, začel je deliti. Od zunaj je bučalo morje prepirajočih se glasov, na vhodu, ki sta ga zdaj branila oba orožnika in hlapec, je bilo videti dvajset, trideset rok, ki so se stegovale in krčile pesti v mlin.

Sandi je skoro zavriskal od veselja, pozabil je na pohojene noge in bolščal v tajnika, ki je vznemirjen hitel z delitvijo moke. Sandi je že dobil svoj delež, oprtal vreči in hitel k izhodu na nasprotni strani. Srečno je smuknil na prosto in nedaleč zagledal Hajnka, sedečega na železniškem tiru. Glasno ga je poklical in stekel k njemu.

»Kje imaš vrečico? Tajnik se je zmotil in mi je nameril nekaj več. Prav lahko ti odstopim malenkost,«

se je lagal Sandi, da bi prijatelj sprejel dar.

Ta ga je pa nejeverno pogledal in odkimal. Nima vrečice.

»Nisem bil kregan,« je slednjič izpregovoril. »Doma je vse narobe. Našega Jožeta so odvedli orožniki.«

»Zakaj pa vendar?« se je zresnil Sandi.

Hanjko ni odgovoril. Bezal je z boso nogo v črni prah med tiri in gledal okrog po otrocih, ki so se obešali na vagončke in se vozili sem in tja. Nekateri pa so z malimi cajnicami v rokah bistro pregledovali tla med tiri in zunaj njih ter pobirali drobne koščke premoğa, ki so se bili izgubili med vožnjo iz vagončkov. Prav za prav je bilo tudi to prepovedano, a čuvaji so radi pogledali mimo, saj so na vse zadnje tile strgani in navihani dečki in deklice njih lastna kri.

»Ali je kaj ukradel?« je pretrgal Sandi molk.

»Nič ni ukradel. Nekdo ga je zatožil, da je ponoči nosil pred hiše in metal skozi okna neke letake,« je zavzdihnil Hanjko.

Jesenski veter je prinesel debele kaplje dežja po njunih bosih nogah, da se je poredila umazana voda. Dečka sta se zdrznila in pomislila, da bo treba domov. Sandi je brž še vsilil prijatelju vrečico zdroba, ki jo je bil ta vendarle prinesel s seboj.

Ko je pritekel Sandi domov, je oče baš vstal in ker ni imel drugega opravila, je stopil k prijatelju sosedu in stehal moko in zdrob.

Sandi se je pripravil na hudo uro, kajti oče bo gotovo dognal, da je mera slaba. Zlezal je na stolček,

vzdignil Itko in zagledala sta se v cesto, po kateri so skakale deževne kaplje, v ljudi, ki so brez dežnikov bežali pod streho, v voznika, ki je z bičem in na vse grlo priganjal konje.

Sandijeve misli so bile zamotane kakor razdet klopec drobne niti. Iz dobre volje in usmiljenja je bil odstopil prijatelju malo zdroba, ah, kako malo, komaj za kak dinar. In zdaj bo zato od očeta tepen. Drugi se pa vozijo v avtomobilih, ki vsako minuto požro za mnogo novcev bencina, ali pa streljajo s puškami in vsak strel stane mnogo več. In... in... Pa Itka? Saj ni sama prav nič kriva, da je tako uboga. Koliko jetičnih je med rudarji! Pa zakaj mu Koro potem kár za prazen nič še in še nagaja?...

Misli so se mu spet zapletle in nikjer ni mogel ujeti konca zamotanega klopca. Itka je poleg njega čebljala molitvico, ki se jo je bila naučila v otroškem vrteu, kamor je začela zahajati jeseni. Sandi se niti zavedel ni, da jo je stisnil k sebi, ko je mislil na vse te stvari. Vse, kar je ostalo za temi mislimi, se je strnilo v eno samo, veliko usmiljenje do uboge sestrice, ki bo vse življenje odvisna od pomoči dobrih ljudi.

»Kaj boš, ko boš velika?« je radovedno vprašal.

»Učiteljica,« je modro pokimala in začela bratca izpraševati, koliko je ena in ena. On ji je pa nalašč rekel: pet. Samo da se je zabaval nad malo učiteljico, ki je trdila, da deset. Ne deset, 'sest', se je popravila. Moral je večkrat ponoviti za njo vse, kar se je bila naučila. Sled-

njič je zlezla s stola. Kako je revica skažena, je pomislil Sandi pri sebi. Šla je do stenske omarice, eno ramo dosti više kot drugo, v dolgi kijkljici, čudno zibaje preveliko glavico. Prinesla mu je preluknjanega

Nič čudnega. Vse ga je že jezilo od večnega strahu pred upokojitvijo. Telesno je bil od zmerom šibek. Zadnje čase ga je potrlo še na duši. Že ni znal več govoriti mirno, za vsako reč je vzrojil.

barvastega papirja in pisane nitke. Tako sta se zaverovala v igračo, vezala luknjico z luknjico, da so nastale račke, lični četverokoti in druge oblike, da sta preslišala vrnivšega se očeta. Ta je prinesel ‚fasingo‘ in jezno sedel k mizi. Ko je prišla mati, je začel zmerjati tajnika, da ga je ukanil za mero.

»Lumpje nas goljufajo še za korusni duš. Niti tega nam ne privoščijo. Le poglej, skoro kilo pre malo.« Sunil je v vrečo, da se je strela moka. Potem pa je govoril nalašč na ves glas o vsem mogočem, udrihal čez občino in čez vse, kar mu je prišlo na misel.

»Nikjer ni pravice,« je vzdihnil nato in se vdal. »Tajniku bom pa povedal, kar mu gre,« je zatrdil s temnim pogledom, čeprav so vsi vedeli, da tega nikoli ne bo napravil.

Sandi je stal na trnjih. Najprej se je kanil potuhniti, saj je bil oče zvalil krivdo na nedolžnega tajnika. Nenadoma se je pa premislil. Zaupljivo in z žarečimi očmi je pristopil k očetu, srce mu je hotelo raznesti od ponosa, in samozavestno priznal, da je on, ne pa tajnik kriv slabe mere. A Hanjko se mu je tako smilil, prezrli so ga bili pri delitvi, in ... in ... še to in ono bi rad povedal, pa glej, oče ga gleda

srepro, jeza mu udarja čez lice. Vstaja. Brez besede mu nenadoma pripelje zaušnico, da se je vse zavrtelo.

»Tat! Kradel si!... Zginil!«

Včasi zaboli kriva beseda bolj kakor rezek udarec. In ta bridki hip si je Sandi zaželel, da bi ga oče tepel in tepel toliko časa, da ne bi mogel nič več misliti, kaj mu je prizadejal z besedo. Tako pa je zdaj planila nadenj ena sama, kakor meč ostra beseda, se nenehoma zasajala v njegovo srce in mu ga sekala na tisoč bolečih koscev. In ta beseda se je imenovala: Krivica.

Opetekel se je v kot, kjer je čemela prestrašena Itka, in se naslonil na vlažno steno. Rad, nad vse rad bi bil jokal, pa ni mogel. V njem pa je sekal, sekal meč rano, ki se ne bo nikdar zacelila.

Tega seveda ni videl, da ie oče za hip sklonil glavo, spoznavši, da je bilo vse to napak, in se s klobukom na glavi napolil skozi vrata ter ob slovesu pogledal nanj, kakor bi mu hotel reči dobro besedo. Ne, tega ni videl Sandi, pač pa je slišal, da mu je oče siknil še eno bolečo besedo: trma, zalopuhnil vrata in stopil na cesto.

V kuhinji pa je ostalo kakor za mrličem. Boječa mati je raje molčala, da se ni oče še bolj razburil. Zdaj je stala pri zakajenem štedil-

niku in strmela s suhimi, a pekočimi očmi v nesrečno moko na mizi. Ni se upala tolažiti otroka, ker se je bala, da bi se mož nenadoma vrnil in ji zameril, češ, da daje po-tuho.

Sandi tega tudi ni pričakoval, a bolelo ga je kljub temu vse to, saj bi nemara mater celo odrinil, če bi ga prišla božat. Človek nikoli ne vidi drugemu v dušo, a če bi Sandi vedel, da je očetu žal in da je ma-teri hudo, bi se ob prvi priliki pritislil na njuno srce...

Mehka ročica leze po Sandijevi roki. Blagodejno kakor topel žarek. Itka se je pritislila tesno obenj. Nepremično gleda vanj s solznimi očmi.

»Ne jokcaj, Sandi! Saj si moj!«

In veliki deček pusti, da ga mala sестrica z veliko glavicco in privzdignjeno ramo vsega mehkega odvede k mizici pod oknom.

»Šivajva petelinčka,« pravi in mu potisne iglo s koncem med vlažne prste.

Sandi ve, da ji tega ne bo nikoli pozabil.

Kaj to, če bijejo ledene kaplje ob okno, če brizga izpod avtomobilovih koles redko blato v šipe, če je zunaj in znotraj kakor v brezupni kleti! Saj gori med dvema majhnimi, težko izkušanimi srčeci močna, svetla lučka ljubezni...

(Dalje prihodnjč.)

SVETI VEČER

*Nocoj tako je tiha noč,
srce bi kar molilo,
neznano radost, čar neznan
nocoj je zaslutilo.*

*Nocoj tak blažena je noč,
prav kot povzdigovanje.
Srce bedi in vendarle
nam sanja rajske sanje.*

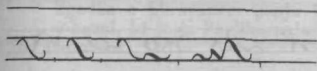
*Nocoj tako je svetla noč,
ko da nam dan zastjal je,
srce zdaj ve: nocoj z nebes
Bog sina nam poslal je.*

Danilo Gorinšek

Zvončkarji se uče stenografije

Ponovimo najprej znane znake: l, p, m, d, n, r, k, nj, rj, e in a. Znake, kakor sta nj in rj, imenujemo zložek, tudi mn je zložek, ki ga pišemo kakor poševni m, to je s poševno ležečo vijugasto črto. Ojači se kakor m na svoji senčnici.

Pišimo: mn, mna, mnenje, naramna.

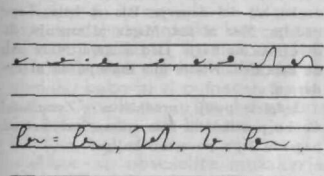

n, k, r, e in a so mali znaki. Danes se naučimo še dva nova mala znaka:

l je pika z navzgor obrnjeno zapotezo v začetku besede. V sredini besede ima l predpotezo in zapotezo ter navzgor obrnjeno piko, torej nasprotno kakor samoglasnik a. Če je l na koncu besede, nima zapoteze. Kadar zvežemo l in a, ojačimo ali odebelimo piko.

lj pišemo samo l, j izpustimo.

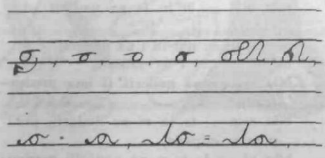
Primeri: le, ele, el, la, ela, lep, lak, deljen, peljem, melje, delanje.

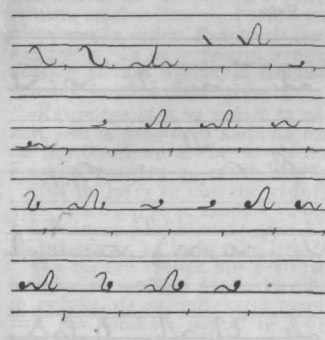
s je mali znak in ima obliko kroga. Zavzema polovico velikosti med osnovnico in nadčrto ter se piše tako, da se začne zgoraj, proti desni na osnovnici se zaokroži na levo in konča v krog. Senčna črta je navdolna.

V sredi besede ima s predpotezo in zapotezo, v začetku samo zapotezo, na koncu besede pa nima zapoteze. Samoglasnik a označimo, če navdolno črto ali senčnico odebelimo ali ojačimo.

Primeri: se, ese, es, sa, sedem, sam, lesen, nebesen.

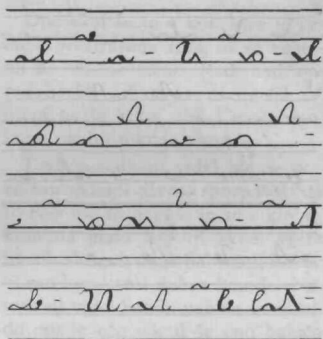
Naučimo se še nekaj samoznakov, pa bomo kaj kmalu znali stenografirati. Preden vadimo nove samoznake, ponovimo že znane, zakaj samoznake moramo prav dobro poznati, ne smemo jih pozabiti, ker jih vsak čas potrebujemo.

mnog = mn na osnovnici,
mnoga = mna na osnovnici,
nobeden = noben, pišemo neben na osnovnici,
mora = ra na nadčrti,
moram = ram na nadčrti,
ali = el na osnovnici, ali ne = eln na osnovnici,
bil = el na nadčrti (l ima predpotezo),
bil sem = l in m na nadčrti; oba samoznaka se združita, kadar pa bil združim z drugim samoznakom, izgubi predpotezo,
bil nisem = l in nm na nadčrti združeni, predpoteza pri l odpade,

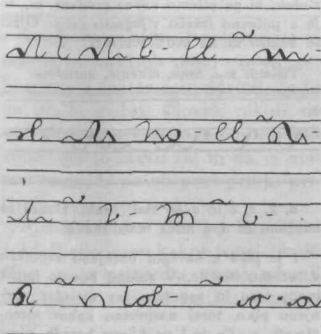
bil ni = l in n na nadčrti združena,
 predpoteza pri l odpade,
 sem bila = m in la na nadčrti zdru-
 ženo,
 nisem bil = nm in l na nadčrti,
 ni bil = n in l na nadčrti,
 bila = ela na nadčrti (l ima predpo-
 tezo),
 bila sem = la in m na nadčrti, pred-
 poteza odpade,
 bila ni = la in n na nadčrti, predpo-
 teza odpade,
 bila nisem = la in nm na nadčrti, pred-
 poteza odpade,
 sem bila = m in la na nadčrti združeno,
 nisem bila = nm in la na nadčrti zdru-
 ženo,
 ni bila = n in la na nadčrti združeno.

Vaja:

Nada ni bila lena. Mar ni res. Rada
 nisem, ako morem, ne le ako moram. Ali
 ni res, kar sem rekel. Ni lepa nedelja.
 Mama nam ni dala denarja.

Beri in prepiši v navadno pisavo!

Prevedi na stenografsko pismo:

Nisem bil, ako, da bi, ni bila, ampak,
 ker, mora, ne more, da bi, pa da bi, bila
 sem, nisem bila, mnoga, ali, bode, ne bode,
 sem, moram, ne bodem, ni, nisem, nisem
 bila, bil, sem bil, bila, ne morem.

Ni bil dal denarja. Rja ni bela. Lepa
 nedelja. Mar ni res. Mama ni mnenja, da
 dere reka na Barje. Ded ni karal Mare. Ali
 ne dela ded. Nisem bila mnenja, da ni na-
 darjen.

Izdelek pošlji uredništvu »Zvončka«!
 Če bo pravilno in lepo spisan, prejmeš za
 nagrado lepo povestno knjigo!

Šaljiva vprašanja — resni odgovori

1. Kdaj je mlinar v mlinu brez glave?
2. Od kdaj in doklej je živel najpametnejši človek na svetu?
3. Od 10 vzamem 10, pa vendar ostane 10. Kako to?
4. Kaj je imel Cezar na levi roki, ko je šel čez Rubikon?
5. Trije osli so v ogradi. Kateri je najpametnejši?
6. Kdo prinese na svet toliko oči, kolikor je dni v letu?
7. Katera bolezen ni razsajala še po nobeni deželi?
8. Katera žival ima pri nas desetkrat manj nog kakor pri Nemcih?

1. Kadar gleda skozi okno.
2. Od rojstva do smrti.
3. Kadar sname rokavice z obeh rok.
4. Pet prstov.
5. Najmanjši (ta je najmanjši osel).
6. Kdor se rodi na koncu 2. januarja.
7. Morska bolezen (nje ni na kopnem).
8. Stonoga (pri Nemcih je »Tausendfuss«, tisočnoga).

N. K.

PAVLIHA

Pripoveduje Pavle Flerè

Zgodba o ukradenem panju in o kazni, ki jo je Pavliha naložil tatovom

Pavliha se odpravi s svojo materjo in drugimi romarji na božjo pot. Poleti je bilo in vroče, Pavliha pa žejen, da si privošči pijače več, kakor je bilo treba. Premagan od pota in tekočine gre, da si poišče miren prostorček, kjer bi se odpočil in se naspal.

Tako gredé pride do čebelnjaka, ob katerem so ležali tudi prazni panji. »Kot nalašč,« si misli Pavliha in zleze v prazen panj, ki je bil čebelnjaku najbližji. Tu se zlekne, zaspil in spi v samo trdo noč. Mati ga je že nehala iskati ter se vrnila z drugimi romarji domov.

Kakor je že navada, da se pomešajo med božjepotnike kaj radi tudi razni pridaniči in zmikavti, sta se znašla tudi tu dva tatiča, ki sta gledala, kako bi si pomagala na tuj račun. Nočilo se je že, ko prideta do čebelnjaka, ob katerem je spal Pavliha.

»Ha,« se obveselita možakarja, »dobro bi bilo, ako se založiva z medom in ga prodava. Med in vosek gresta vedno v dober kup.« In še reče eden: »Slišal sem, da je največ vreden panj, ki je najtežji.«

Ker v noči ne moreta presoditi na oči, začneta pretehtavati panj za panjem; a vsak jima je še prelahak. Tako prideta do panja, v katerem je spal Pavliha, primeta ga in potežkata, pa se zasmejeta: »Tale bo. Ta je najtežji. Kar pojdiva z njim!« Rekši poiščeta drog, ga vtakneta skož panj in si ga zadeneta na ramo.

Medtem ko zmikavta pretehtavata panje, se Pavliha zbudi; tako pa sliši vse, kaj se onadva menita. Vendar ostane lepo v svojem panju in si misli: »No, vama jo zagodem.«

Tema je bila kakor v rogu in možakarja, ki sta odnašala panj, se nista mogla videti med seboj ter nista mogla videti Pavliha in ne, kaj počne. Ta se v spanju vzpne, pograbi za lase tistega, ki je nosil spredaj, in ga pošteno zlasa.

»Kaj počenjaš?« se zadere ta nazaj: »Ali te vrag moti ka-li, da me ne pustiš pri miru? Le še enkrat poizkusi posegati po mojih lasih!«

»Ali sanjaš?« se obregne zadnji, ki ni vedel, kaj se je zgodilo. »Oberoč držim za panj in mi ta prav dosti prizadeva; pa bi še tebe lasal?«

»Ta bo več vredna kot raztrgan kožuh,« se natihem smeje Pavliha in počaka, da se možakarja pomirita. Ko korakata naprej in sopihata pod svojim bremenom, se Pavliha spet dvigne in pograbi zdaj za lase tistega, ki je nosil zadaj.

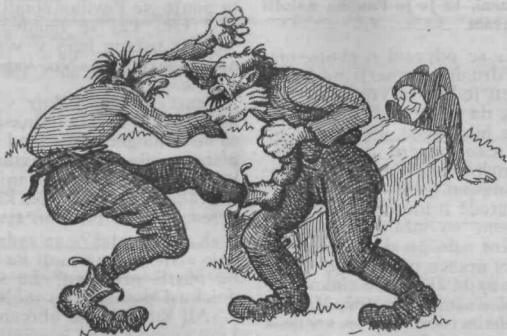
»Butec!« se ujezi zdaj ta na svojega tovariša. »Nosim in se upiram, da mi kar križ poka, ti pa se me lotevaš in me lasaš. Le počakaj, ne bo ti zastoj!«

Prvi pa se odreže: »Sam si butec in še tepec povrhu! Kako naj te lasam jaz, ki hodim spredaj in pred seboj še poti ne vidim, pa bi se ukvarjal s teboj, ki krevljaš za mano. Vem pa zdaj, da si ti bil tisti, ki me je grabil za lase, zdaj pa bi rad vso krivdo zvrigel name. Pa je ne boš; te že poznam, kakšnega perja ptič si.«

Pričkata se in kregata ter pitata z raznimi pridevki, zakaj nobeden ni hotel biti kriv, nobeden pa ni hotel odjenjati, da ne bi opletal vsaj z jezikom, ko z rokami nista mogla. Ko sta že oba pošteno v ognju, se dvigne Pavliha v panju, pograbi obadva, ju trese in lasa s tako ihito, da temu in onemu udarja glava ob panj. Vsa razkačena popustita svoj tovor, se zakadita drug

v drugega, se obdelavata in nabijata, nazadnje pa se rohné in preklinjaje razideta.

Pavliha je poslušal, kako padajo udarci, ko pa vse potihne, zleze iz panja. Videč trdo temo, se potegne nazaj vanj, zaspi in spi, dokler mu sonce ne posije v lice. Takrat vstane, se razgleda, potem pa se napoti v bližnjo graščino, da se tamkaj ujdina.

Doma izdelane igračke

2. Pohištvo iz lepenke za punčke

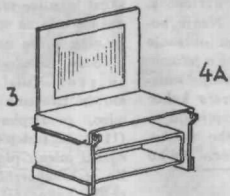
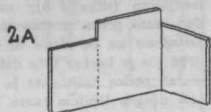
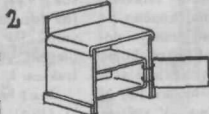
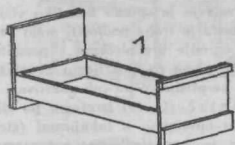
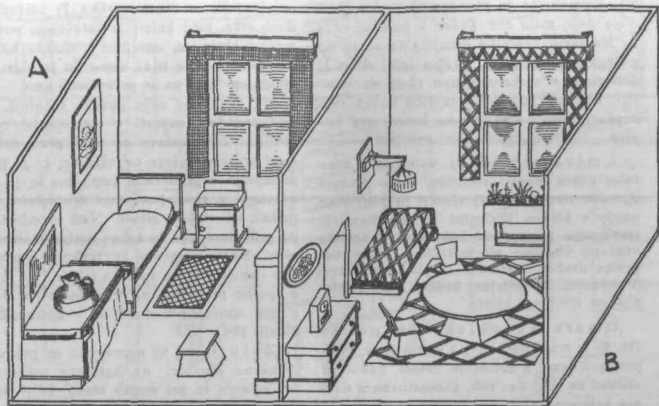
Svojim manjšim sestricam hočemo napraviti obe sobici s pohištvom za punčko, kakor ju vidimo na naši sliki (A, B), da se bodo v dolgočasnih zimskih popoldnevih v toplo zakurjeni sobi s punčkami igrali »obiske« in druge podobne igre.

Stene našega stanovanja napravimo iz debelega kartona ali lepenke, zelo dobro nam pa služi v ta namen tudi velika prazna škatla, katero si izposimo pri trgovcu, kjer kupuje mamica živila. Pokrov škatle odstranimo in ga poveznemo čez dno. Potem tudi škatla trdneje stoji in nam ne razpade, če izrežemo iz nje sprednjo steno; za vsako sobo pa potrebujemo po eno tako škatlo, torej dve.

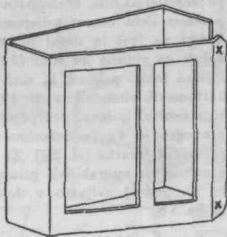
Nato pride na vrsto pohištvo. Predvsem potrebuje naša punčka lično posteljico

(upoštevati moramo pri izdelavi pohištva velikost punčke, da ne napravimo prevelikega ali premajhnega pohištva). Za posteljico (št. 1) izrežemo iz močnega kartona podolgovat ozek trak, ki ga zganemo v nekak okvir (karton moramo, preden ga zganemo, vedno nekoliko zarezati z nožem, da dobimo lepe ostre robove!). Na obe ozki stranici okvirja (pri zglavlju in pri nogah) pritrdimo po eno tablico iz kartona, ki ju še očvrstimo na ta način, da prilepimo zgoraj in spodaj ozke kartonaste letvice. V okvir prilepimo dno in posteljica je gotova.

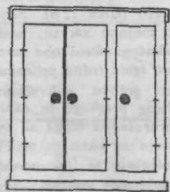
Nočno omarico (št. 2) napravimo iz štirih delov. Zadnjo stranico in stranske dele izrežemo iz enega dela (slika 2a), ploščo (2b) pa zganemo ob obeh robih ta-

4A

4

2D

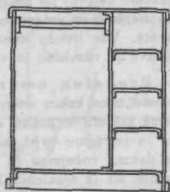

4C

4E

4B

ko, da moli, če jo poveznemo preko glavnega dela, malo čez. Police v omarici (2 c) pa izdelamo nekoliko manjše, da se točno prilegajo notranjščini. Vratca (glej sliko 2) pritrdimo z vrtnarsko žico (2 d) na omarici; namesto nog dobi omarica, kakor smo napravili pri postelji, ozke kartonaste letvice.

Umivalnik (št. 3) napravimo prav tako kakor nočno omarico, samo zadnjo stranico izrežemo bolj visoko in pritrdimo nanjo s klejem štirioglat košček štanijola (srebrnega papirja od čokolade). Namesto vrat pa obesimo ali pritrdimo preko odprtine droben zastorček iz pisanega blaga. V stranice so pritrjeni koščki žice, ki služijo za obešanje brisač.

Omara za obleko in perilo (št. 4) je malo bolj zavito sestavljena. Najprej pričnemo z zunanjim delom, kakor ga vidimo na sliki 4 a; rob, zaznamovan z dvema križcema (X), pa naj bo najmanj pol centimetra širok, potreben je za zlepljenje. Preden zleplimo omaro, ji uredimo še notranjščino (slika 4 b); najprej vstavimo dno, nato pride vmesna stena, končno pa pritrdimo na to steno in na zunanjo poličke (če je karton zelo debel in trd, bomo morali police našiti, ker je lepljenje z vsakim drugim lepilom razen z mizarским, ki pa neprijetno diši, brezuspešno). V večjem prostem delu omare prilepimo v gornjem koncu na levi in desni po en kartonček, kakor ga vidimo na sliki (4 c). Nanju položimo tenko palčico, ki služi za obešanje kartonastih obešalnikov (št. 4 e). Ko je omarica znotraj gotova, prilepimo nanjo zunanjo ogrodje 4 a in vstavimo vrata kakor pri nočni omarici (št. 2 d). Za zapiranje so prav dobro uporabljive pisarniške spojke, ki jih poprej zvijemo v določeno obliko (slika 5 b).

Lavo ali kredenco (slika 5) izrežemo najprej po načrtu na naši sliki (5 a), jo zleplimo in vstavimo šele nato police in vrata. Vse ostalo delo pri tem kosu pohištva je razvidno iz slike.

Predalno omaro (št. 6) izdelamo ravno tako kakor nočno omarico; namesto vrat prideta v police dva predalčka (6 a), ki ju izrežemo (6 b), zleplimo in opremimo z dvema ročajema iz že prej omenjenih spojok ali iz steklenih kroglic.

Stojalo za cvetice (slika 7) sestoji iz dveh sten, med kateri je vstavljena podolgovata skrinjica, narejena podobno kakor predalček omare (6 a), samo da je ožja; na spodnjem delu pa je prilepljeno dno.

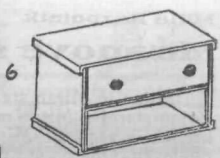
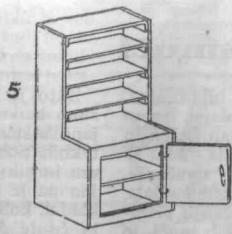
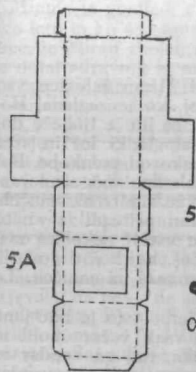
Da navadimo naše punčke točnosti, ne sme seveda manjkati v stanovanju ura (št. 8). Za izdelavo te nam prav dobro služi prazna škatlica od vžigalic, ki jo prej prelepimo s primernim papirjem in ji napravimo v spodnjem delu štirioglato odprtino, da vidimo nihalo. Nad to odprtino pa prilepimo lepo in točno narisano številčnico. Nato izrežemo iz tenkega kartona dva različno dolga kazalca (slika 8 a), ki ju s spojko pritrdimo na številčnico (sl. 8 b); z isto spojko pritrdimo še v notranjščini nihalo (8 c).

Zofa (slika 9) napravimo iz pokrova primerne škatlice, na katerega prilepimo pri zglobovih in pri nogah stene, ki ju spodaj očvrstimo z ozkimi letvicami iz lepenke (9 a). Na pokrov položimo plast vate in jo našijemo nanj na način, ki nam ga kaže slika 9 b; zglobove je seveda nekoliko višje (na tem mestu je treba podložiti malo več vate). To ogrodje preoblečemo s pisanim blagom, rob blaga pa pokrijemo z ozkim trakom, ki ga prišijemo na rob pokrova.

Nastlanjač (št. 10) izrežemo po sliki (10 a) in opremimo z luknjicami (glej sliko). Ko je vse zlepljeno, potegnemo skozi luknjice tenko vrvico, da nastane nekaka mreža za sedenje, na katero položimo še blazino, da bo punčki mehkeje.

Sedaj manjkajo v stanovanju še miza in stoli (sliki 11 in 12). Najprej narišemo in izrežemo po sliki 11 a ogrodje za mizo, ga zleplimo, da dobimo podstavke (11 b), in prilepimo nanj okroglo ali štirioglato mizno ploščo iz lepenke (slika 11). Za stole uporabljamo za spodnji del isto obliko kakor pri mizi, samo v manjši velikosti, in urežemo v eno stranico podstavka majhno zarezo (slika 12 b). Sedež stola ima istotako majhno zarezo; naslonjalo (12 c) pa vtaknemo skozi obe zarezi in ga v notranjščino stola trdno prilepimo.

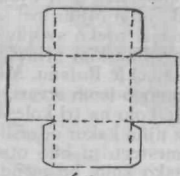
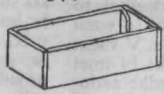
Ko je pohištvo gotovo, nakvačkamo ali napletemo še lične preproge in napravimo iz tenkega prozornega blaga ali svilenega papirja zastore za okna in prtičke za mizo, ki zelo olepšajo že itak udobno in prijazno stanovanje naše punčke.

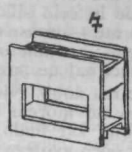
5B

6A

6B

8

8A

8B

8C

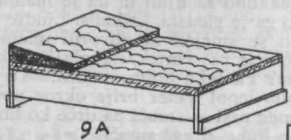
10A

9

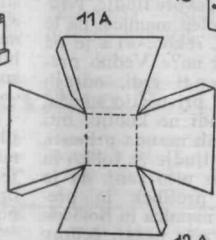
9B

9A

10

11A

12

12 C

12 B

12 A

11 B

Miranove smučī

Bojan in Miran sta bila bratca, Bojan starejši, Miran mlajši, Bojan krepak in razborit, Miran nežen in pohleven. Oba pa sta bila vneta za telovadbo, plavanje in smučanje. Toda, ker se je njuna mamica bala, da bi si Miran pri smučanju prizadeval preko svojih šibkih moči, je predlanskim prinesel Božiček nove smučī le Bojanu. Miran pa je dobil mnogo lepih stvari, celo tricikel, to je kolo na tri kolesa, da bi se vozil z njim kakor odrasli ljudje. V vsem mestecu ni bilo otroka, ki bi imel tako kolo, bo menda vendar zadovoljen z njim. Res je, kazal se je pač srečnega, a srce mu je bilo bolno od razočaranja. Saj je tricikel lep, a stokrat lepše so smučī, take, kakor jih je dobil Bojan. »Mar se nisem prizadeval, morda nisem bil dovolj priden, da jih nisem dobil?« je ternal Miran sam pri sebi. Bojan v šoli nagaja, nagaja mamici in očetu, luča kamenje na cesti za šolarji, se pretepa z otroki in draži mesarjevega psa. Pa je le dobil smučī! Vozil se bo z njimi na travniku pod gradom, vsi ljudje ga bodo gledali, ko bo podrčaval nizdol, in mamica se bo ponosno smehljala in prikimavala ljudem, ki ji poreko: »Kako je vaš fantek korajžen! To je Bojan — kaj ne? O, to je postaven fant!« Tako govore ljudje. Njega pa, ki stoji poleg mamice, pa le božajo po glavi, rekoč: »Ta je pa še prešibek, kaj ne?« Vedno pravijo »Kaj ne?«, ti grdi, odrasli ljudje, ki mu ne privoščijo smučk, za to mu jih tudi ne kupijo, niti Božiček se mu jih ne upa prinesiti, ker bi ti odrasli ljudje že toliko in tako govorili, da niso zanj, da je še premajhen, prešibek in pretočji, da bi se mamica in Božiček skesala in jih vzela nazaj, čeprav bi se on znal ravno tako urno zavrteti kakor Bojan, če ne še urnejše.

Zato je bil Miran žalosten vso zimo in vselej, ko je zagledal Bojanove smučī, se jih je ljubeče dotaknil, pobožal gladki les in srce mu je bilo težko od grenkobe. Bojan pa je vsak dan mogočno razkladal, koliko že zmore na smučeh, in če je Miran pritegnil z vneto besedo, ga je vselej nekoliko zviška zavrnil, češ, kaj boš ti govoril, ko še stati ne znaš na smučeh, To je bolelo...

Naslednje leto — to je bilo lani, pa je Miran vsak večer molil in prosil Jezuščka, naj ga vendar to pot ne prezre — naj mu vendar prinese smučī, saj mu sme vzeti tricikel, druge igrače in celo slikanico, ki jo ima tako rad — in vse skupaj odnesti drugim, revnim otrokom — le na smučī naj ne pozabi.

Za božič jih je res dobil. Njegovega veselja vam ne morem opisati. Mamici je bilo kar hudo, ko je gledala sijaj v očeh svojega Mirana. Pritiskal je smučī k sebi, jih pomerjal, gladil in likal — najraje bi jih kar poskusil.

Štirinajst dni pozneje se je že dokaj spretno vozil. Učil se je pluziti, zavrteti kristijanijo in celo skakati preko obronka, da se je kar zakadilo za njim in da je mamica, ki ga je gledala, kriknila. Ljudje pa so se smejali in govorili mamici: »Ta je vaš fantek, najmlajši — kaj ne? Pa tako dobro smučal!« To je bilo lepo! Veter brije okrog nosa, sneg prši — smučī pa drče ko blisk — ljube, drage smučī!

Zvečer, preden je legel k počitku, jih je vselej očistil, z voskom namazal in polikal. Zjutraj pa, preden je odšel v šolo, jih je spravil v predsobo za vrata, da bi jih imel popoldne koj pri roki.

In ko je zima minila, jih je s težkim srcem spravil na podstrešje v kot, kjer naj bi počakale do zime.

Minula je pomlad, minulo je šolsko leto in ko so minule tudi počitnice, je Miran zbolel. »Škrlatinka!« je dejal zdravnik in mamica je zakričala kot ranjena žival.

Miran pa je ležal v izolirni bolnici, v pustih, svetli sobi in bledlo se mu je. Nekoč je vprašal mamico, da-li bo že kmalu zima — a mamica je jokaje odkimala. Saj ni smela biti pri njem, le skozi okno je gledala vsak dan in njene oči so bile tako žalostne. Nekoč pa jo je vprašal, če je res, da mu je Božiček spet odnesel smuči. Mamica mu je zatrjevala, da ne — da so še doma na podstrešju, kjer jih bo našel, ko pride domov. A Miran ni mogel verjeti. Saj jih je tako razločno videl, svoje ljubljene smuči... Božiček, ves svetel, jih je odnesel v naročju s seboj in odplaval z njimi daleč, daleč proč... on, Miran, pa je ostal sam...

Drugo jutro je mali Miran umrl, revček.

Spet je prišla zima. Snega se je bilo naletelo mnogo — oh, kako lepega snega, onega lahkega pršiča, po katerem drče smuči tako prijetno, da se ti zdi, kakor da si v pravljicni deželi.

Bojan se je že nekaj dni smučal, ko ga je nekega dne poprosil sosedom Janžek, naj mu posodi Miranove smuči. Bojan je šel na podstrežje in poiskal smuči v kotu med staro obleko. Odvijal je cunje, v katere jih je bil še Miranček zavil, in že jih je izluščil, jih hotel dvigniti in odnesti, ko je zagledal ob

notranjem zavoju deščice nekaj čačk. Ponesel je smuči k podstrešnemu oknu in čital okorno zapisane črke: »TO SO SAMO MOJE SMUČI!«

Bojan je spustil smuči iz rok. Oči so se mu zasolžile in ves razburjen je zbežal k mami, ki je sedela v sobi pri oknu in strmela v zimski dan.

Pritekel je k njej, se je ovil in zaihtel:

»Mami, mami, Miran se pa ne more nikdar več smučati — mami, mami — Miranovih smuči — ne bomo dali nikdar stran!«

In mami je odleglo, kakor že dolgo ne, ko je spoznala, da tudi Bojan najde k njej, ko je toliko in tako sama — odkar ni več njenega malega smučarja ob njej...

Skrivnostna številka 7

Znameniti nemški slikar Dürer je, kakor poročajo »Novice« 1880 (230), na poti v Italijo obležal bolan v Kamniku. V svojih spominih omenja, da je spotoma upodobil »suna villana Windische«, t. j. kmetico Slovenko. O velikem umetniku vemo nadalje, da je l. 1514. naslikal »Otožnost«, ki nam na presenetljiv način ponazoruje staro in srednjeveško vražo glede skrivnostne številke »sedem«. To je magičen štirjak iz 16 števil:

v katerikoli smeri jih sešteješ, dobiš vsoto 34, torej $3 + 4 = 7$.

16	3	2	13
5	10	11	8
9	6	7	12
4	15	14	1

Sredi zadnje vrste najdeš letnico slike 1514, ki jo je spretni mojster skušal skriti v uganko, vendar jo je le ohranil potomstvu. A. D.

Zgodba o kovaču, ki je zobe pulil

Bilo mi je šest let, ko sem zajezdil očeta in ga pognal proti Kozesam, kjer je živel grozni kovač, ki je pulil zobe iz živega mesa. V Šiški kovači takrat niso več smeli dreti zob, zdravnik je bil pa predrag.

Ogromna pisana mamina ruta mi je zakrivala drobni obrazek in se na »vrtincu« zgubljala v gromozansko pentljo. Ta je pri vsakem očetovem koraku pokimavala na obe strani, kakor da pozdravlja globoko pod mano lazeče zemljane...

Strašansko sem bil ponosen v taki zavidljivi višini in nisem si mogel kaj, da bi ne bil paglavcu, ki je slučajno prišel mimo, pljunil na glavo.

To sva z očetom drago plačala, kajti je fantič iz varne razdalje pognal v jezdece čeden kamen, a je pogodil »konja« tako spretno v koleno, da je kar klecnil in me stresel v njivo kraj ceste.

»To ni dobro,« je dejal oče in me spet zadel na vrat, ker ga oni smrkolin ni hotel počakati, da bi mu bil ušesa nategnil.

Ko sem bil spet v stratosferi, se mi je svet zazdel tako lep, da sem čisto pozabil, da me strašansko boli zob.

»Kaj si mu pa naredil, da je vrgel kamen?« je pobaral oče.

»Jaz nič, ata; najbrž ste mu vi stopili na nogo?« sem poučil očeta nad njegovo glavo.

»Prav mu je, nerodi! Kaj pa mi hodi pod noge, saj je dovoli široka cesta!«

Ko sva prijezdila na odprto polje, sem pognal konja v dir. Za vajeti so mi služila njegova ušesa. Oče je vse rad potrpel, da sem le pozabil na zob in na strašnega kovača z velikanskimi rjavimi kleščami. Seveda sem do kraja izbral to očetovo žrtvovanje in sem komaj pričā-

kal kakšnega ovinka, da sem lahko krepkeje nategnil desno ali levo »uzdo«. Pred kovačnico sem »konja« zgrabil za nos in mu potegnil glavo kvišku, kar je pomenilo »stoj!«, pa še zategnil sem: »Eeeeha fuks!«

Kovaču je to očitno zelo uga-jalo, kajti se je kar za trebuha grabil in solze brisal od ginjenosti. Meni je pa bilo žal, da sem mu pripravil takšno zabavo, ker sem ga sovražil, kajti mi je populil že polovico zob.

Tedaj me je oče stovoril in me posadil na klop, potem pa sta se s kovačem nekaj tiho pogovarjala.

»O, saj je korajžen tale fant, pa povrh še nič ne boli ne,« je zagodel kovač tako nizko in votlo, kakor bi bil govoril iz praznega vodnjaka.

Streslo me je pri tem nečloveškem glasu in neusmiljeno me je pričelo klati po vseh zobeh. Spustil sem se v neutolažljiv jok, pri čemer se je ogromni kovač vprašujoče obrnil v očeta, a je takoj zopet prasnil v gromovit smeh, ko je zagledal njegova škrlatasta ušesa, ki so mi služila za uzdo.

Meni je zastala sapa in pošel jok ob kovačevem smehu in sem samo še čakal, kdaj bo iz tega groma tresčilo in se bo vlila ploha.

Pa se ni zgodilo ne eno ne drugo, le kovač se je počasi umiril in me pričel priliznjeno spraševati, če kaj hudo zob boli. Pa mu je kar oče povedal, da že tri noči nisem spal in radi mojega bevskanja tudi ostala družina ne. Zdaj pa da je tega zadosti in da me bo pustil kar pri njem za vajenca, če si ne pustim izdreti zoba.

Čudil sem se, da je oče, ki je bil malo prej še tako prijazen »konj,« namah postal tako neusmiljen z menoj, da bi me bil kar prodal temu črnemu kovaču, ki se mu je usnjeni

predpasnik svetil kakor mojega suk-njiča konci rokavov, ki so bili ven-dar tako pripravi za brisanje sveč izpod noska! — —

»Le pokaži gospodu, kateri zob te boli, potem pa malo zamiži, pa bo zunaj,« me je pregovarjal oče in tiskal v pesti škrcnicelj sladkorja.

Pa ni vse skupaj nič pomagalo, zakaj že dolgo nisem tako trdno ust skupaj tiščal kakor tistekrati v kovačnici.

»O saj vem, kateri ga boli,« je bobnal kovač; »tistega bi mu bil moral že zadnjič izdreti, pa se je branil. Samo usta naj odpre, pa bo po njem!«

Pa tudi kovač ni dosegel, kar je želel, dokler se ni oče ujezil in me pograbil za nos, kakor sem malo poprej jaz njega, ko je bil še »konj«. Ker se nisem maral zadušiti, sem odprl usta, a le, da sem lahko sapo vlekel skozi zobe. Pa je bilo vendar dovolj, da si je kovač ogledal oni zob, ki je štrajkal.

Seveda je bilo to komaj četr-t uspeha, ker za klešče je treba po-šteno ziniti, da jih porineš med zobe!

Pa so ta uspeh dosegli mati ko-vačeva, ki so prinesli strašansko velik kos rumene maslene potice, ki je ostala od nedelje, in mi ga pomolili naravnost pod nos!

Kovač je bil tiste čase tudi župan in so dobro živeli. Skoro vsake ne-delje so mati županja spekli kolač, pri nas pa smo take dobrote jedli samo dvakrat v letu: za božič in za veliko noč. Od enega pa do druge je pa tako daleč, da želodec čisto pozabi, kakšna je prav za prav potica.

In ko so srečne oči zagledale tisti vabeč kos prežlahtnega kolača, se je srce raznežilo in so se usta za-čudenja široko razprla...

Tisti hip je spretno izkoristil ne-marni kovač, da mi je zarinil klešče med čeljusti. Samo obupno sem za-krilil z rokami, pa se je razbojnik kovaški že zarezal: v kleščah je

zmagoslavno vihtel lep bel kočnik in ga razkazoval številnim zija-lom, ki so se prišli past nad mojo ne-srečo.

»Čudno, da ga je ta bolel, ko je videti tako lep in zdrav?« je po-dvomil oče.

»E, vsak zob ima svoje muhe!« je modroval kovač; »včasih še tisti boli, ki je že več let izpuljen.«

Oče je verjel učenemu kovaču, ki je bil zraven še župan in ki je že več zob poruval kakor je repe na jesen po njivah.

Mesto zapeljivega kolača so mi mati županja dali pisker vode, po-mešan z octom, da sem si izpral kr-vavečo škrbino. Kolač pa so mi za-vili v časopis, češ, sedaj itak ne moreš jesti. Doma so mi ga pojedli zdravi bratje, ki so se do krvi stepli zanj.

Prebrisani kovač pa mi je dal izpuljeni zob, rekoč: »Na, ga boš mami pokazal!«

Oče mu je dal tri smotke in je bilo plačano. Potem sem ga spet zajezdil v Šiško.

Mama je pogledala izruvani zob, potem še mojo čeljust in se začudila: »Saj je vendar izruval čisto zdrav zob, bolnega je pa pustil!« Da je temu res tako, je bolni zob takoj potrdil, ko me je pričel spet neusmiljeno kljuvati po butici.

Popoldne sva z očetom spet jezila v Koseze. Malo nerodno je bilo kovaču, da se je pomotil, pa mi je v veliki zadregi izpulil še en zdrav zob! Zdaj bi bil oče skoro zares jezen nanj, da ni v tretje pogodil pravega.

Iz mladih peres

Prispevki »Zvončkarjev«

MIKLAVŽEVA

Sveteц добри, Nikolaj častiti,
milo lice, dolga bela brada,
dare prišel spet je razdeliti,
kakor vsako leto je navada,
med otroke, revne in bogate,
pridne, lene, s polnimi rokami,
s sabo žene črne in kosmate
peklenščake z vilami na rami.
Čreda spremlja ga krilatec malih,
ki nesó mu razne sladkarije
v sami srajčki kodrolaščekov zalih,
odposlanci Matere Marije. —
Malčki tiho čakajo jih v mraku,
vsak porednež se boji košare,
Ko veriga zažvenklja na tlaku,
vsi zbežijo hitro za omare.
Zdajci sliši glas se Nikolaja:
»Hej, povejte, znajo tu moliti?
In če nihče nikdar ne nagaja,
kaj potem se vam je treba skriti?
Ti tam zadaj, Janezek, najmlajši,
semkaj pridi, očenaš mi zmoli,
pa povej mi, kaj bi imel najrajši!
Janez pride in konjiča izvoli,
očenaš še prej zdrdra Miklavžu,
ki poboža ga z dlanjo po glavi
in pove, da ga ne da Grdavžu.

Jerica Schellova

Da bi še bolj opral svojo nemarnost, ni kovač to pot nič računal in je še očetu dal nazaj eno od smotk, ki jih je bil zaslužil dopoldne. Zares dober človek je bil tisti kovač in je škoda, da je umrl!

Ko sta oče in kovač zadovoljno puhala smotki v zrak, so mi kovačeva mati zavili v časopis še dva kosa potice! — —

Jaz pa tudi teh kosov nisem bil deležen, kajti sem teden dni prenašal glavo, debelo ko čeber!

To je bilo takrat, ko v Šiški kovači niso smeli dreti zob, zdravnik je bil pa predrag — — —

DECEMBER

Za otroke pač najlepši mesec je december: mesec veselja, zabave, radósti, daril. Kaj pusti oktober in deževni november, kdo se bo vedno emerkal in žalostil?

Sicer ne sije več sonce z žarki na nas, v meglo čemerno zavita sta mesto in vas: utihnilo je že ptičev veselo žgolenje; no, pa saj je tudi v sobi prijetno življenje!

Z igračami, ki jih prinesel je sv. Miklavž, se v sobi igramo. Ta zida cerkev, vas ali plavž, ta riše, ta bere, oni tam piše, spet drugi sestavlja visoke gradove in hiše.

Ko pa pokrije snežec beli zemljó, tedaj brž smučke in urne sanke v rokó pa hajdi v sneg! In že se razlegata smeh in kreg čez beli dol in strmi, mehki breg.

Ivan Podobnikar

PRI JASELCAH

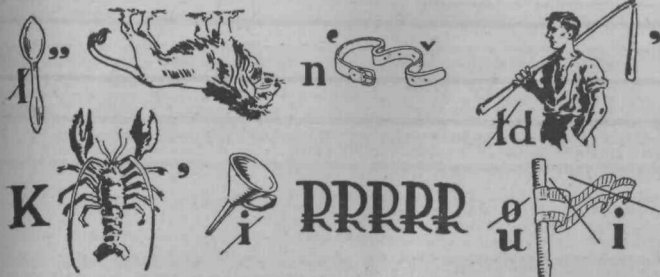
*Na stamici v hlevčku Dete leži,
veselo mu sijajo modre oči.
Pred vrati preprosti pastirčki stoje,
zamaknjeno v Odrešenika strme.*

*Kmalu nad hlevčkom ubožnim
pokazal se zlati bo sij:
Boltežar, Miha in Gašper
z darovi bogatimi bodo prišli . . .*

L. N.

Zastavice za brihtne glavice

1. REBUS

2. MREŽA

1	2	3	4	5	1	5	2	6	6	7	8	5
9	1	10	11	12	13	7	13	11	7	3	7	8
5	14	7	2	10	11	2	15	16	12	17	5	14
5	3	5	10	13	5	14	5	11	18	19	3	7
20	21	12	17	5	14	8	7	21	7	6	5	22
5	8	1	3	5	15	21	2	10	11	12	13	7

Ključ:

1-12-8-13-5-1-14-5-11   decembrski go-
 dovnjak,
 16-11-22-14-5-3-12-4-7   del okostja,
 20-19-15-2-13-18-16-2-6   stran sveta,
 21-19-17-9-7-13-3-12-10   samotar.
 (Namesto števil vstav v mrežo črke, ki jih dobiš po ključu!)

3.

DOPOLNILNICA

R I B A   žival,
 R O D A R   brodnik,
 S T R E N A D A   podoknica,
 S T I R I N A I S T   število,
 M A R I N A B A   žensko ime,
 D R E V A B   brezdno,
 R E D A   poljski sadež.

Namesto pik vstavi črke:

A A X B B D D D E E E E I X X I
 Y J M N N N O P P P R S S S T T

4.

VOŠČILO

v t s l l v
 o e e e o b o
 s i e i n o n
 n r č č ž o

RESITEV UGANK IZ NOVEMBRske ŠTEVILKE

- Demant: 1. I, 2. oje, 3. ščuka, 4. klo-basa, 5. Alojzij, 6. glava, 7. Ana, 8. a. Po sredi navzdol in počez: Ljubljana.
- Skrit pregovor: Kdor prej pride, prej melje.
- Zlogovnica: 1. pamet, 2. Azija, 3. ro-kav, 4. kolar, 5. etaža, 6. lovor, 7. Jožko. V prvi in tretji navpični vrsti: Parkelj — Miklavž.
- Besednica: 1. Igor, 2. brod, 3. Mura, 4. udar, 5. Neva, 6. znoj. Mesec: Gruden.
- Znamenito sporočilo: Čuvajte Jugo-slavijo!
- Številčnica: 1. a, 2. Ela, 3. sreda, 4. de-kan, 5. leska, 6. slana, 7. kanal, 8. Sedan, 9. lek, 10. r. Slavno ime: Aleksander.

Vse uganke so pravilno rešili:

Liljana Rosina, Brežice; Ivan in Marjan Svolsjakova, Dob pri Domžalah; Slavko in Ivan Markljeva, Ljubno na Gor.; Dorijan Heller, Kranj; Mitja Grašič, Litija; Miloš Babič, Ksenija Dokler, Lavo Prezelj, Mi-cika Šuster in Vinko Fajdiga, Ljubljana; Zlatica Jug, Studenci pri Mariboru; Marta Jazbec in Ivo Kern, Maribor; Zorica Aha-čič, Novo mesto; Božica Roševa, Rimske Toplice; Ivan Rojnik, Slovenjgradec; Ma-rija in Marta Hrašovčevi, Smarje pri Jelšah.

BOZICNE NAGRADE

Le vkup, iznajdljivi ugankarji! Muhasti žreb bo izbral to pot spet 5 Zvončkarjev, ki bodo pravilno rešili vse uganke, in na-klonil vsakemu zanimivo, lepo povestno knjigo.

Mnogo sreče in uspeha!

Stric Matic

• košem novic

Iz Amerike je prispel v Jugoslavijo Milovan Sandić, ki so ga poslali ameriški Jugoslovenci v staro domovino, da ponese na grob Viteškega kralja Aleksandra zlat venec.

V Pekingju na Kitajskem se je pred kratkim razkazoval človek, ki se smatra za največjega na svetu. To je neki Korejec, ki šteje 29 let, a je visok 2 m 74 cm. Velikan namerava potovati okrog sveta in se razkazovati radovednemu občinstvu.

Prihodnje leto bodo na Angleškem z velikimi svečanostmi proslavili 25 letnico, odkar je Jurij V. postal vladar Angleške. Za to priložnost bo britska kovnica izdala spominski novc, ki bo naprodaj v dveh različnih srebrnih zlitinah.

Med ameriški športniki je v najnovejšem času močno zaslovelo ime tekača Glana Cunighama, ki je letos 16. junija pretekel v San Franciscu 1 angleško miljo v rekordnem času 4 minute in 6 sekund. V mladih letih pa si Glen gotovo ni mislil, da bo kdaj iz njega postal tekač svetovnega slovesa. Nekega dne je namreč dobil pri neprevidnem ravnanju z bencinom težke opeklina po vsem telesu, zlasti pa po nogah, tako da so zdravniki izjavili, da bodo prsti na njegovih nogah večno hromi in neobčutljivi. Glen pa ni obupal. Tedne in mesece je trl nogi z roko. Počasi je vendarle shodil; nato pa je porabil vsako minuto za pešhojo. Polagoma je začel tudi tekati. In šlo je. Danes je Glen med prvimi tekači na svetu.

Nedavno se je vrnila v Stockholm ekspedicija, ki se je dalj časa nudila v Severni Sibiriji. Ta ekspedicija je našla v bližini Tajge ostanke mamuta, ki so bili izredno dobro ohranjeni, ker so pač ležali pod težkimi grmadami ledu. Kos mesa, pokritega z ledom, je prinesla ekspedicija s seboj v Stockholm. Zdravniki so izjavili, da je meso užitno. Na slavnostnem banketu so jedli povabljeni tudi 10.000 let staro meso. Oni, ki so ga pokusili, so izjavili, da je zelo tečno.

Prebivalstvo Japonske šteje 90 milijonov 396.043 ljudi; razen tega biva v inozemstvu po stanju lanskega leta 755.209 Japoncev. V teku 5 let je naraslo japonsko prebivalstvo za 7 milijonov.

Na francoskem književnem trgu se je pojavila zanimiva in mična novost: knjiga iz stekla. Seveda ni to navadno steklo, temveč posebna vrsta stekla, ki je zelo prožno, trpežno in nezdroljivo. Platnice so iz barvanega, listi pa iz motnega stekla, da je tisk na drugi strani neviden. Tisk je iz posebnega črnega laka, ki se ne da zbrisati s stekla. Seveda so te knjige za enkrat še zelo drage.

V Rusiji skušajo vpreči v delo tudi sončne žarke. V ruski Aziji, kjer je posebno ugodno podnebje za take poskuse, so dosegli presenetljive uspehe. V Samarhandu, istotam, imajo že sušilnico na sončne žarke, kjer se posuši sadje in sočivje v nekaj urah.

Milanski elektrotehnik Spondini je napravil telefon, ki pomeni mojstrovinu svoje vrste. Napravil je telefonsko napravo iz zlata in platine, ki je najmanjša na svetu. Naprava je tako majhna, da jo človek lahko spravi v odprtino človeškega uhlja. Vzlic temu se po tem telefonu človek lahko razgovarja kakor po običajnem aparatu in naprava celo bolje prenaša glas kakor navadni aparat.

**Vsem ljubim Zvončkarjem
vesel božič
in srečno, zdravo, uspešno
novo leto 1935!**